

Els Amics de les Arts

Homes que treballen fent de **MUSICIS**

Pàg. 8

Autors d'un pop folk exquisit amb lletres d'una quotidianitat plena d'humor i ironia, Els Amics de les Arts són el grup del moment. L'últim disc, 'Bed & Breakfast', els ha conduït a l'èxit.

Tot comença al carrer de Muntaner. **Joan Enric Barceló:** Sí, al tercer primera. Ara s'ha convertit en un santuari del rock en català. Hem deixat unes quantes còpies del nostre darrer disc al porter per si s'hi acosta algun fan i les vol comprar.

Eduard Costa: Ens vam conèixer estudiant. Aleshores en Ferran, en Joan Enric i jo vivíem a la vila de la Universitat Autònoma, i sempre dèiem que havíem de fer un grup. A més, en Ferran deia que tenia un amic, en Dani, que feia teatre amb ell i que era molt enrotllat, i que tocava el piano... Aleshores va ser quan vam deixar la vila i ens vam instal·lar tots tres al pis de Muntaner.

Dani Alegret: Jo hi vaig entrar més tard, només anava al pis els dilluns, a sopar.

Ferran Piqué: En realitat en Dani el vaig conèixer fent promocions de tabac a la nit. Anà-

vem disfressats amb un vestit de làtex blau per les discoteques, on canviàvem paquets de tabac mig buits per paquets plens. Una feina èticament reprovable, però va ser així com ens vam pagar la carrera.

I va ser durant aquelles nits de dilluns que van sorgir Els Amics.

FP: La veritat és que vam començar fent el burro. Quan venia algú al pis li cantàvem quatre cançons que ens inventàvem o versionàvem temes d'altra gent.

EC: I aquestes cançons, que naixien de manera improvisada, les gravàvem i les passàvem als amics. Fins que ens vam presentar al concurs Sona 9 i vam decidir fer públic el grup. La veritat és que va anar força bé. El dia que ens van cridar per fer el primer concert, al Cafè Teatre de Lleida, no ens ho acabàvem de creure!



Després va venir el primer disc, *Castafiore Cabaret*, i ara *Bed & Breakfast*, que arriba en el millor moment per al tipus de música que feu.

DA: Sí, en general és un bon moment per fer música en català.

I si us dic Manel, què em contesteu?

JEB: Ens pregunten per ells a cada entrevista i no ens molesta.

FP: Actualment són el referent.

DA: No deixa de ser curiós. Fa dos anys estàvem tots dos grups en un festival a Lleida i no érem ningú, ni ells ni nosaltres. Ens ho vam passar de puta mare. Vam anar a fer uns cubates i vam parlar de com ens agrada Herman Dune. I, de sobte, tot ha esclatat.

FP: És més, nosaltres parlàvem que havíem de fer una cançó que digués "al mar, al mar...", i ens han robat la idea [riures].



JEB: A més, hi ha molts referents explícits del cinema a les nostres lletres: Godard, Truffaut, Kurosawa, Hugh Grant...

Les lletres també estan farcides de referents de la cultura pop: Paul Auster, *Perdidos*, Lou Reed, Tintín, mestres Jedi...

JEB: Curiosament, posar un referent en una cançó pot ser perillós, perquè si dius que t'agrada Paul Auster de cent persones setanta no t'entendran, però als trenta restants els tocaràs més la fibra sensible. També crec que si poses un vers com "Jean-Luc, vull entendre-ho però no puc" arriba molt més que si diem "estic obsessionat per la noia que acabo de conèixer però no m'atreveixo a parlar-hi".

FP: No són frases gaire pensades. Són referents que formen part del nostre imaginari.

Déu n'hi do tot el rebombori que s'està formant amb vosaltres, últimament.

EC: És molt maco. És una recompensa a tots aquests anys que hem estat treballant.

DA: Tenim la sensació que tot ha vingut de cop. Fa un parell de mesos que el disc és a les botigues i de sobte comencem a aparèixer a tot arreu, les crítiques són totes bones...

JEB: Ara cal veure si tot això es queda o no.

Us preocupa que pugui ser un èxit efímer?

FP: Últimament hi penso molt, perquè no havíem imaginat mai que això ens podria passar. Evidentment, quan vam gravar el disc, l'objectiu era fer-ho el màxim de bé possible, però no esperàvem aquesta resposta.

DA: És que ens agrada tant el que fem que mai no ens havíem plantejat que, a més d'agradarnos a nosaltres, també podia funcionar.

JEB: Feia quatre anys que lluitàvem perquè els mitjans ens paressin atenció i ara no ens ho creiem. És tan sorprenent... Ja m'han parat un parell de vegades pel carrer!

DA: I a mi al metro!

JEB: Som conscients que és passatger i que aquesta atenció per part de la gent i els mitjans en el futur no hi serà. Ara estem en un moment en què tot es pot quedar en una anècdota o podem seguir endavant, però passi el que passi estem gaudint moltíssim. Com l'altre dia, que vam actuar a Sant Andreu per a 500 persones i totes coneixien les cançons. n

JEB: És que amb quatre cubates perdem els papers i les idees ens surten pels colzes. Ara seriosament, crec que és molt positiu que ens posin al mateix calaix que a ells. Si als fans dels Manel els diuen que hi ha un altre grup que es diu Els Amics de les Arts que sonen molt igual, genial. És un públic potencial que no tenim i que potser ens arriba per aquesta via.

FP: Els Manel són companys, no competència. Com més gent siguem dins d'aquesta etiqueta del pop folk en català, millor per a tots.

DA: De totes maneres, volia dir que qui escolti el nostre disc i el dels Manel s'adonarà que no fem el mateix.

Sí que compartiu el costumisme en les lletres.

JEB: En aquest aspecte coincidim. Musicalment, segurament nosaltres som més pop.

DA: I a les lletres nosaltres som més àcids.

Teniu una predilecció especial per escriure històries tristes amb música alegre.

FP: És la clau del grup. No sé si ve del nostre pas pel món del teatre i de jugar sempre a la contra, però ens sembla més interessant explicar una història alegre amb música trista o una història trista amb música alegre que no pas que les dues coses vagin plegades. A *36 per cent*, la nostra primera cançó, ja era així.

JEB: Avui hem rebut un correu d'una noia explicant-nos que es va posar a plorar a l'FNAC escoltant *Reykjavík*. I diu: "Les amigues ja m'han dit que és normal que plori escoltant-la."

Les lletres tenen un tractament cinematogràfic.

FP: Ens agrada molt el cinema. Crec que va ser en Joan Enric que, un dia, va dir que un curtmetratge havia de ser una anècdota. Això és el que intentem aplicar a les cançons.